

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 7. Leto II.
V LJUBLJANI, 14. aprila 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina VII. zvezka:

	Stran
Iz prve okrožnice Pija X.	97
Tudi za može je molitev	99
Izvanredni odpustki svetega leta	101
Marijine družbe na Dunaju	101
Življenje sv. očeta Pija X.	104
Nove šmarnice	105
Razgled po katoliškem svetu	106
Cerkveni razgled po domovini	107
Zahvala za uslišano molitev	112
Darovi	112

Iz prve okrožnice Pija X.

(Konec.)

Zadnjič smo slišali iz ust sv. očeta njegovo geslo, ki je: Vse prenoviti v Kristusu. S tem je povedan cilj vsega njegovega prizadevanja in delovanja: — Danes sledi razlaga, kako ta visoki cilj doseči.

Kristus — pot k Očetu.

Kakor si pa tudi prizadevamo, častiti bratje, da bi ljudstva zopet pripeljali k Bogu, se pa to vendar ne bo zgodilo drugače kakor po Jezusu Kristusu. Apostol namreč pravi: „Drugega temelja ne more nikdo položiti, kakor tega, ki je bil položen, namreč Jezus Kristus.“ Le on je tisti, ki ga je Oče posvetil in na zemljo poslal, on „odsvit Očeta in podoba njegovega bitja“, pravi Bog in pravi človek, brez katerega ne moremo Boga spoznati, kakor je potreba, ker „Očeta nikdo ne pozna kakor Sin in pa komur ga je hotel Sin razodeti“. Iz tega je razvidno, da vse prenoviti v Kristusu se pravi ravno toliko kakor pripeljati ljudi k pokorščini do Boga. — Torej moramo na vso moč skrbeti za to, da bi pripravili človeški rod zopet pod oblast Kristusovo; potem se bo sam k Bogu povrnil. K Bogu, pravimo; pa ne k onemu Bogu, ki so si ga posvetnjaki izmislili, ki bi se za svet nič ne zmenil, ampak k edino pravemu Bogu, ki je enoten v naravi, trojen v osebah, ki je ustvaril svet in

ga po svoji modrosti vlada, ter mu je dal pravične postave, k Bogu, ki krivico kaznuje, čednost pa plačuje.

Cerkev — pot h Kristusu.

Pot do Kristusa pa pelje skoz Cerkev. Po pravici torej pravi sv. Janez Krizostom: Tvoje upanje je Cerkev, tvoja rešitev je Cerkev. Zato jo je Kristus ustanovil, ji izročil svoj nauk in svoje zapovedi in mnogoštevilna sredstva milosti, ki naj ljudi posvečuje.

Naša naloga.

Vidite torej, častiti bratje, kaka naloga je naložena Nam kakor vam: Ljudi, ki so od Kristusa zašli, moramo najprej k Cerkvi nazaj pripeljati. Če bomo to z božjo pomočjo dosegli, bomo slišali močni glas, ki — kakor pravi „skrivno razodetje“ sv. Janeza — z neba doli govori: „Sedaj je prišlo zveličanje in moč in kraljestvo našega Boga in oblast njegovega Maziljenca.“ — Da pa to dosežemo, moramo z vsemi silami delati, da popolnoma iztrebimo ono ostudno hudodelstvo našega časa, da človek postavlja sam sebe na mesto Boga.“ Potem moramo svete postave evangelija zopet k prejšnji časti in veljavi pripraviti; resnice

ki jih Cerkev oznanuje, ljudem zopet bolj zabičiti; posebno one o svetosti zakona, o vzgoji in poduku otrok, o tem, kako se morajo rabiti zemeljske dobrote, o dolžnostih do javnih oblatnikov, in končno moramo zopet po nauku krščanske vere v pravo medsebojno razmerje spraviti razne stanove človeške družbe. —

Mi smo sklenili, da si hočemo, slušajoč voljo božjo, v našem papeževanju za vse to na vso moč prizadevati. Vaša dolžnost pa je, častiti bratje, da nas boste s svojo svetostjo, učenostjo in gorečnostjo podpirali in skrbeli za to, da bi se v vseh ljudeh upodobil Kristus.

Vzgoja in naloga duhovnikov.

Skoro ni treba praviti, s kakšnimi sredstvi bomo skušali ta visoki cilj doseči; saj so znana. Prva skrb mora biti, da se upodobi Kristus v onih, katerih poklic in naloga je, da ga upodablja v drugih. To so namreč duhovniki.

Sedaj sv. oče opomina škofove, kako naj skrbe za dobro vzgojo duhovnikov. In potem daje nekaj navodil za življenje in ravnanje duhovnikom samim. Med drugim pravi: Predvsem je treba v naših časih dobrega verskega poduka. Kajti veliko jih je, ki sovražijo Kristusa in Cerkev bolj iz nevednosti kakor iz hudobije. Ko bi Boga bolj spoznali, pa bi vanj verovali. Kajti učenost ne zamori vere, pač pa nevednost. Po občevanju z drugimi, po slabih zgledih in slabih svetih so postali sovražniki vere. Temeljit poduk združen s potrpežljivo in dobrotljivo ljubeznijo bi morda pregnal temo njih duha in jim prinesel božjo luč in božji mir. Časih bo treba morebiti dolgo čakati sadu, pa ljubezen se ne utruji, vedoč, da Bog gleda na dobro voljo, ne na vspeh.

Sodelovanje vernikov. Katoliška društva.

Pri tej težki nalogi, kjer se gre za to, da bi človeštvo zopet h Kristusu nazaj pripeljali, pa vi in vaša duhovščina ne sme biti brez pomočnikov. Ne samo služabniki svetišča, ampak vsi verniki brez razločka se morajo zavzemati za božjo reč in za zveličanje duš; ne sicer po svoji glavi, ampak po navodilih škofov, ker le vam gre voditi in ukazovati.

Da se katoliški možje v razne dobre namene združujejo v društva, to so Naši predniki že davno odobrili. Tudi Mi odobrimo to izvrstno napravo in želimo, da se razvija po mestih in po deželi. — Vendar naj take družbe predvsem za to skrbe, da bi vsi njih udje res krščansko živeli. Kajti malo pomaga, veliko vprašanj bistroumno razreševati in govore imeti o pravicah in dolžnostih, ako ni tudi praktičnega delovanja. Dela, moškega dejanja zahteva naš čas, in po tem naj se ravna tudi katoličani.

Lep zgled mnogih bojnikov Kristusovih izda več kakov same lepe besede in govori. Če bodo take lepe zglede videli, bodo mnogi, ki so sedaj Cerkvi sovražni, odložili strah, predsodke in dvome in se bodo h Kristusu povrnili. — Če bodo po mestih in vaseh božje zapovedi zvesto izpolnovali, če bodo vero v časti imeli, zakramente pogosto prejemali, in vse drugo izpolnjevali, kar spada h krščanskemu življenju, potem ne bo tako težko vse v Kristusu prenoviti.

Korist krščanskega življenja.

Vse to pa ne bo pomagalo samo za nebesa, ampak bo koristilo tudi zemeljskemu življenju in bo pospeševalo časno srečo. Če se bo to zgodilo, bodo bogatini pravični in polni ljubezni do siromakov; siromaki pa bodo svoje težave mirno in potrpežljivo nosili. Ljudje ne bodo služili strastem ampak postavam, in vsi bodo čutili dolžnost, vladarje in oblastnike, katerih oblast je od Boga, spoštovati in ljubiti.

Cerkev mora biti prosta.

Končno morajo vsi prepričani biti, da mora Cerkev uživati popolno prostost in da ne sme biti podvržena nobeni drugi oblasti. Mi, če zahtevamo to prostost Cerkve, čuvamo ne le najsvetejše pravice naše vere ampak pospešujemo tudi blaginjo in varnost narodov. Pobožnost je namreč koristna za vse, in če ta cvete in se prosto razvija, bo ljudstvo uživalo popoln mir.

Božja pomoč potrebna.

Bog pa, ki je bogat v svojem usmiljenju, naj blagovoljno pospešuje to prenavljanje člo-

veškega rodu v Jezusu Kristusu. V duhu ponižnosti, častiti bratje, hočemo ga tega vsak dan v goreči molitvi prositi. Zatekajmo se vrh tega tudi k Devici Mariji. Izdali smo to pismo ravno na njen praznik, ki je posvečen njenemu rožnemu vencu, da bi nam bila ona milostna; zato odobrimo in potrdimo vse, kar je določil naš prednik o očitni molitvi rožnega venca po cerkvah v mesecu oktobru. Obenem prosimo pomoči tudi prečistega ženina Marijinega, svetega Jožefa, patrona katoliške cerkve, apostolska prvaka, sv. Petra in Pavla.

Sklep.

Da bi se vse to srečno zgodilo, prosimo Boga obilnosti njegove božje milosti. — V dokaz svoje iskrene ljubezni pa, s katero objemamo vas in vse vernike, ki nam jih je previdnost božja izročila, podelimo vam, častiti bratje, duhovščini vaši in vašim vernikom iz srca apostolski blagoslov v Gospodu.

Dano v Rimu, pri sv. Petru, 4. dan oktobra l. 1903, v prvem letu Našega papeževanja.

Pij, papež, X.

Tudi za može je molitev.

(Dalje).

Molitev je najprej izpoznavanje naše vere v Boga. Ali pa ni ravno mož poklican k temu, da kot glava družine izpoznavajo svojo vero? Zato mora ravno mož moliti, in to ne samo na tihem doma, ampak očitno v hiši Gospodovi. Mož naj moli očitno pred vsem ljudstvom, pri procesijah, pri pobožnostih in cerkvenih slovesnostih.

Molitev je dalje studenec vseh milosti. Kdor ne moli, zgubi milost božjo, je prepuščen od Boga samemu sebi, ne dobi nobenih nadnaravnih razsvetljenj in pomoči. „Prositi“ pravi naš Zveličar „in bode te prejeli.“ Kdo pa potrebuje več razsvetljenja, pomoči in podpore iz nebes, kakor ravno može? Možje imajo najvažnejše in najtežavnejše poklice na svetu. Oni so predstojniki družin. Sami veste, kaj se zgodi z družino, kjer hišni oče ne izpolnjuje svojih dolžnosti, če ni zadosti delaven, pameten in bogaboječ. Propad družine, poguba otrok, to je navadna posledica. Zgled očetov vedno vpliva na otroke. Če duhovni pastirji in matere še toliko skrbijo in si prizadevajo mladeniče in dekleta v veri in bogaboječnosti vzgojiti, jih k pobožnosti in čednosti napeljevati, se vendar dostikrat zgodi, da pride sin ali hči z besedami na dan: O, jaz se bom raji po očetu ravnal; je veliko bolj veselo. Ž njim v družbi ni treba toliko moliti, in si sme več privoliti. Stran s tisto materno sitnostjo! Tako dragi može, bodo govorili mladeniči, če vi, kot očetje,

zanemarjate svojo dolžnosti. Teh pa ne morete izpolnovati, če pridno ne molite, če si z molitvijo ne prikličete nad se milosti in pomoči božje.

Možje so učitelji mladine. Oj, koliko vendar je ležeče na mladinskem poduku! Sliši se včasih: Verski nauk nima nič opraviti z branjem, z računanjem. Recimo, da je to res; pa ravno tako molčanje o Bogu in o veri od strani učitelja zelo slabo vpliva na nežna in sprejemljiva otroška srca. In je li res vseeno, ako stoji pred otroci vsak dan po 5, 6 ur učitelj brez vere, ki že s svojim obnašanjem kaže svojo mrzloto in versko praznoto, ali pa učitelj, čegar dejanje in nehanje je živa pridiga otrokom? Učitelj bo le tedaj dober učitelj, če moli!

Možje so državljani, ki dajejo mestom uradnike, deželi predstojnike. Možje so predstojniki občin. Oni sedijo v svetovalnicah, sklepajo postave, mir ali vojsko. Možje so zdravniki, v rokah katerih je življenje in smrt posameznih ljudi. Oni so vojaki; od njihove neustrašnosti in zvestobe je odvisen blagor in sreča domovine. Možje so sodniki, ki odločujejo, je li kdo kriv ali nedolžen, je li zapadel smrti ali sme biti oproščen. Preudarite neizmerno veliko nalogo, katero je Bog možem na rame naložil! Pa je li mogoče, da bi te visoke naloge v človeštvu može brez molitve prav dovršili? Če velika množina mōž ne moli več in so zaradi tega v milosti vedno revnejši in praznejši, in če očetom sinovi sledijo ter tako vsak na-

slednji rod nižje pade v krščanstvu in verskem življenju, se je li še čuditi, da se zločinstva povsod množe, da sta nrvnost in poštenost le samo na papirju, v knjigah, po slovarjih, v dejanskem življenju pa zginjajo? Po pravici vsi stanovi tožijo nad sedanjim časom. Če ga resno in brez predsodkov sodimo in preišljujemo, se lahko prepričamo, da so bili takrat vendar boljši časi, ko so se po samostanih množili redovniki, da so z molitvijo od Boga prosili svétu blagoslova, kakor sedaj, ko so ti samostani podržavljeni skoraj premajhni, da vase sprejmejo vse hudodelnike, prisilne delavce in umobolne! Večina teh kaznjencev bi pač ne sedela tam kjer so, če bi bili molili in si z molitvijo od Boga izprosili milosti krščanskega zatajevanja in krščanskega življenja. Da, tudi možje morajo moliti, ravno oni še posebno morajo moliti, če hočejo od Boga jim izročene visoke in veljavne poklice izpolnovati, če hočejo zdravi in koristni udje človeške družbe biti. O da bi vendar to mnogo mož izprevidilo, da jim ne bi bilo treba na smrtni postelji zdihovati: „Pogubil sem sebe in druge, ker sem nehal moliti!“

Dragi krščanski možje, odprite zgodovinske knjige in oglejte si zares velike slavne možje, — ali niso bili to: možje molitve? Kdo izmed nas je modrejši kakor Salomon? Toda Salomon je molil in vsled tega je postal moder. Kdo izmed nas je bolj značajan kot Elija in njegovi tovariši, kot Pavel, apostol? Toda Elija in Pavel in vsi njuni tovariši so bili pridni in pobožni molivci. Zato so bili tako trdnega značaja. Kdo izmed nas je hrabrejši in močnejši kakor Mojzes, David in Makabejci, ki so Izraelce tolikokrat oprostili iz roke sovražnikov? A vsi ti junaki so bili dobri in goreči molivci. Poglejmo si imenitne umetnike, kakor Ervin pl. Steinbach, mojster velikanske cerkve v Strasburgu; kakor Fiesole, visokoslavljjen slikar, kakor Wolfram, pesnik. Vsi ti so v molitvi iskali svojih izvišenih misli in

načrtov. Svoje delo so začeli v imenu presvete Trojice in ga ravno tako končavali; Fiesole je večkrat kleče slikal. Kdo se ne spomni častiljivega in hrabrega Radeckega? Z rožnim vencem v rokah se je podal v boj. Preteklo je že več kot 200 let, odkar je Sobiesky moč Osmanov pri Dunaju ugnal ter s tem celi Evropi zagotovil samostojnost. Zjutraj onega slavnega dneva pa je Sobiesky duhovniku pri daritvi sv. maše služil in sv. obhajilo prejel. Zvečer je pisal svoji ženi: „Zahvaljen bodi Bog, ki nam je zmago podelil.“

Eden največih zasmehovalcev vere je bil v 18. stoletju Friderik II., kralj Pruski. Stari vojskovodja Ziethen, poseben ljubljenec kraljev, zvest svojemu vladarju, pa tudi odločilen v marsikateri bitki, se je nekoč pri kralju izgovoril, da ne more priti k obedu, ki je bil ravno na veliki četrtek. Pri prihodnjem obedu je sedel Ziethen na kraljevi desnici. Ta pa se je drznil smešiti sv. Rešnje Telo, nakar so se vsi dvorjani začeli zaničljivo posmehovati. Ziethen strese svojo sivo glavo, se globoko pred kraljem prikloni ter glasno reče: „Kraljevo veličanstvo naj ve, da se v vojski nisem nobene nevarnosti bal in sem bil pripravljen svoje življenje zanje in domovino dati. To mišljenje me še sedaj navdaja, in če je treba ter mi ukažete, položim svojo sivo glavo pokorno k vašim nogam. Nad nami pa je nekdo, ki je več nego vi in jaz, več kakor vsi ljudje, in ta je naš Zveličar, Odrešenik sveta, ki je za vas in za nas vse svojo dragoceno kri prelil. Tega, Najsvetejšega, pa ne pustim zasmehovati. V njem je utrjena moja vera, moja tolažba, moje upanje v življenju in smrti. S pomočjo te vere se je vaša vrla armada vojskovala in zmagala. Če pa hoče vaše veličanstvo uničiti to vero, bode uničili in ugonobili zajedno tudi ves blagor države.“

* Tako je govoril, tako se ni bal in ne sramoval govoriti vpričo kralja in velike gospode mož-vojak in slaven vojskovodja!

(Dalje).

Izvanredni odpustki svetega leta.

Zadnji ljubljanski „Škofijski list“ prinaša presvetlega knezoškofa napoved izvanrednih odpustkov svetega leta: „Sv. oče Pij X. so dne 2. februarja razglasili izvanredne odpustke, kakor je že stara navada rimskih papežev, da jih razglase in podelje kmalu po svoji izvolitvi.“ Torej to ni pravo sv. leto, ampak samo odpustki svetega leta se dobé. Ta dóba traja 3 mesece. Kateri so ti trije meseci, je prepuščeno v vsaki škofiji določiti škofu. Za ljubljansko škofijo so določeni mesec maj, junij (rožnik) in oktober (rožnovenski mesec). Procesije niso zapovedane, ampak samo trikrat en obisk cerkve in ondi moliti na papežev namen. V Ljubljani je določena samo stolna, drugod samo župna cerkev. Kljub temu pa bo morda kazalo napraviti procesije, da ljudje bolj gotovo opravijo. Zapovedan pa je tudi post (mesa se zdržati in le enkrat se nasititi).

Spovedniki imajo v tej dóbi tudi posebne pravice sv. leta, da smejo odvezovati od velikih, „pridržanih“ grehov, od cerkvenih kazni in od obljub. Na to posebno opozarjamo tiste, ki imajo kake take obljube, katerih ne morejo izpolnovati, (kar se rado primeri, ker v stiski ljudje vse mogoče in nemogoče obljubijo, potem pa izpolnovati ne morejo), naj si jih dado sedaj odvezati, to je: spremeniti v kaka druga dobra dela, katera bodo mogli lažje opravljati, da ne bodo brez potrebe greha delali s prelomljenjem obljube.

Te določbe veljajo za vse škofije enako; samo čas je po raznih škofijah različen. V ljubljanski škofiji se imajo razglasiti ti izredni odpustki eno — katerokoli — nedeljo meseca aprila.

Marijine družbe na Dunaju.

Da posamezen človek ali pa cela družba ostane vstrajna, stanovitna v prvotni gorečnosti, v to potrebuje zlasti dobrih zgledov. Če človek sliši ali vidi, kakó so drugod pridni in goreči, kakó drugod delajo, tudi sam lože premaga težave, ki se mu stavijo na pot, vstraja v gorečnosti ali pa se dvigne in vname v gorečnosti še bolj. Ta namen, s pomočjo dobrih zgledov podžigati gorečnost in dramiti one, ki še spé, imajo tudi poročila (dopisi) v našem listu o družbah, o bratovščinah, o pobožnostih in slovesnostih po raznih krajih. Kajne, dragi nam dopisniki, vi nimate namena s svojimi poročili bahati se pred svetom in časti iskati, ampak se ravnate po povelju Gospodovem:

„Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in hvalijo vašega očeta, ki je v nebesih!“ Prav gotovo so ravno ta poročila mnogo pripomogla, da se je marsikje lepše in živahnejše versko življenje začelo. Kakor se ogenj od ognja vnema in sveča od sveče, takó se širi ogenj verske gorečnosti od župnije do župnije.

Ker imajo tudi drugod po svetu marsikaj lepega, odkoder pa mi poročila ne dobimo, zato hočemo na tem mestu prinašati lepe zglede bodisi celih družb bodi posamnih družabnikov, da se mi Slovenci še bolj ogrejemo in navdušimo za Boga in Marijo.

Pojdimo najprej v cesarsko mesto, na Dunaj!

Kaj pa na Dunaju? Ali so v takem velikem mestu tudi Marijine družbe? Pa še veliko! Če vidite po naših malih mestecih, katera so v primeri z Dunajem ravno taka kakor hišica, ki jo napravi otrok iz blata, v primeri z našimi pravimi hišami; ako torej v teh mestecih vidite, da, kar je kolikaj malo gosposkega, pa že noče nič vere imeti, ne smete misliti, da je vsa gospoda takó brezverna. No, da ne bomo nikomur krivice delali: tudi med našo gospodo je nekaj dobrih, ki zaslužijo toliko večjo čast kolikor manj jih je; a ravno tista prisiljena, jara gospoda, ki je nekoliko izobrazbe od daleč povohala, kaki falirani študentje, pisarji, kaki trgovski pomočniki, ti le naši nižji uradniki, to je, kar se prav ponaša s svojo nevero. Gospoda, ki so res izobraženi ne samó po suknji ampak po srcu, so ravno takó, časih pa še bolj verni, kakor priprosti kmetič ali delavec. In takó je zlasti na Dunaju mnogo meščanov in visoke gospode prav vernih.

No pa pridimo že enkrat do tega, o čemer smo se namenili govoriti: o Marijinih družbah na Dunaju! Vzemimo danes samó družbe za moške! Kar je posebnega pri Marijinih družbah na Dunaju, je to, da je več moških kakor pa ženskih, — narobe kakor pa pri nas.

Razdeljene so večinoma po stanovih. V mestih prebivajo ljudje raznih stanov. In take družbe najboljše vspevajo, kjer so skupaj zbrani ljudje ene vrste. Takó imajo tedaj rokodelci svojo, dijaki svojo, trgovci svojo, uradniki in profesorji svojo družbo. Celo plemenitaši: grofi, baroni, vitezi itd. imajo svojo družbo. Objavili bomo v kratkem životopis mladega grofa — Marijinega sina. — Nekateri so pa tudi farne družbe, v katerih so zbrani možjé ali mladeniči raznih stanov.

Dunajske Marijine družbe niso stare, večinoma so ustanovljene v najnovjšem času, po letu 1890. Starejše so le tri, in iz teh treh so se potem druge razvile in izrasle. Tega leta so se obhajali po želji dunajskega nadškofa kardinala Gruscha v mnogih dunajskih cerkvah naenkrat misijoni.

Pri Avguštinski cerkvi je bil takrat župnik dr. Schneider, sedaj pomožni škof dunajski. Pod njegovim vodstvom so nekateri trgovci, ki so prej pripadali „družbi gospodov“, katera

obstoji že od l. 1859., sklenili v Avguštinski cerkvi napraviti posebno Marijino družbo za trgovce, da bi možé, ki so se ob misijonu vneli za dobro, v tem dobrem duhu ohranili. Komaj se je ta družba dobro utrdila, sprejeli so trgovci v svojo družbo nekaj obrtnikov s tem pogojem, da bi obrtniki pozneje sami svojo družbo napravili. In res so jo že koj proti koncu l. 1891. — Ko je trgovska Marijina družba porodila iz sebe obrtniško, sprejeli so trgovci v svojo družbo 12 delavcev, kateri so koj prihodnje l. 1892. zasnovali svojo družbo za delavce in rokodelce v 15. dunajskem okraju. Ko se je v tej mnogo udov nabralo, odcepila se je od nje in ustanovila v 13. okraju druga družba za rokodelce in delavce. — Nekateri gojenci katoliškega učiteljskega društva so se združili v Mar. družbo učiteljskih. Ko so pa ti učitelji postali, zasnovali so Mar. družbo učiteljev. — Akademikna kongregacija (za dijake na visokih šolah) je obstojala že od l. 1878. V nji je danes 184 visokošolcev. Ko so pa ti dijaki postali uradniki, profesorji, doktorji, ustanovili so l. 1897. takozvano „Congregatio academica maior“, večjo akademikno kongregacijo. Iz teh zadnjih dveh in pa iz kongregacije za gospode, se je napravila kongregacija plemenitašev (congregatio nobilium). Ta šteje sedaj 96 udov, kar je tudi za Dunaj veliko. Torej 96 mož iz najvišjih stanov, in 184 visokošolcev, ki se ne sramujejo Marijine družbe in svetinje! Ali niso taki zgledi vspodbudni recimo za mnoge naše mladeniče, ki sicer niso napačni, a če bi se v Marijino družbo vpisali, se pa bojé, da bi jim — krona z glave padla.

Vidite, kakó so se na Dunaju rodile družbe druga iz druge. Družba se je vnela ob družbi, stan ob stanu, kakor sveča ob sveči. Ali ni to res plemenito, apostolsko delo: Trgovci najprej privzamejo v svojo družbo nekaj obrtnikov, da jih vzgoje za samostojno družbo; ko te izobrazijo, se jim ne zdi pod častjo vzeti k sebi v šolo delavce, da tudi te privadijo in usposobijo za samostojno družbo? Ti se res ravnaajo po tem, kakor se govori v posvetivni molitvi: „in skrbel bom, da ti bodo služili tudi drugi.“ Ravnajte, ljubi družabniki, po svoji moči takó tudi vi v svojih krogih! Posebno bi Ljubljancem priporočali, naj v malem Dunajčane posnemajo.

Pri dunajskih družbah je tudi navada, da se družabniki — ki so že sami zreli možje — zbirajo tudi večkrat izven cerkve v kakih shajališčih. Tam se razgovarjajo, posvetujejo in delajo načrte za svoje delovanje. Vsa važnejša katoliška podjetja na Dunaju so bila sklenjena pri takih shodih kongreganistov. Mnogoštevilno obiskovane pridige za moške, slavna marijacejska romanja dunajskih mož, misijoni, tridnevnice, veličastna

procesija svetega leta, pri kateri je bilo 12.000 moz vseh stanov, — to vse in še marsikaj drugega lepega se je rodilo pri prijateljskih sestankih Marijinih družabnikov. Družabniki so v vsakem okraju jedro katoliškega življenja v cerkvenem kakor tudi socialno-političnem oziru.

Vseh Marijinih kongregacij za moške na Dunaju do konca 1. 1902. je bilo **28**. Podajmo malo pregleda:

Štev.	Ustanovljena	Za stan	Naslov	Dan in ura shoda	Udov	Kandi-datov
1	1859	gospode	Marijino oznanenje	soboto $\frac{1}{2}$ 7 zvečer	180	—
2	1878	visokošolce	Marijino oznanenje	nedeljo 9 dopoldne	160	24
3	1886	može in mladeniče	Brezmad. spočetje	nedeljo $\frac{1}{2}$ 3 popoldne	73	6
4	1891	trgovce	Čudovita Mati	sredo $\frac{1}{4}$ 9 zvečer	148	2
5	1891	obrtnike	Žalostna Mati božja	torek 8 zvečer	296	5
6	1892	mladeniče	Marijino oznanenje	soboto 4 popoldne	145	15
7	1892	rokodelce in delavce	Pomočnica kristjanov	sredo $\frac{3}{4}$ 8 zvečer	203	5
8	1893	učiteljsnike	Brezmad. spočetje	nedeljo 9 dopoldne	80	—
9	1894	mladeniče	Marijino oznanenje	torek 8 zvečer	70	6
10	1896	plemenitaše	Trikrat čudovita Mati	petek $\frac{1}{2}$ 8 zvečer	94	2
11	1897	učitelje	Brezmad. spočetje	sredo $\frac{1}{4}$ 8 zvečer	60	5
12	1897	akad. izobr. gospode	Pomočnica kristjanov	ponedeljek $\frac{1}{2}$ 8 zvečer	94	6
13	1897	vajence	Rožnovenska kraljica	nedeljo $\frac{1}{2}$ 4 popoldne	30	20
14	1897	može	Žalostna Mati božja	četrtek 8 zvečer	78	—
15	1898	može	Marijino očiščevanje	ponedeljek 8 zvečer	27	1
16	1898	rokodelce in delavce	Marijino vnebovzetje	torek $\frac{3}{4}$ 8 zvečer	70	10
17	1898	meščanske učence	Marijino oznanenje	nedeljo $\frac{1}{2}$ 11 dop.	40	2
18	1899	mladeniče	Marijino očiščevanje	soboto 5 zvečer	25	5
19	1899	može	Marijino oznanenje	torek $\frac{1}{2}$ 8 zvečer	70	6
20	1899	može	Maria della strada	ponedeljek 8 zvečer	98	7
21	1900	može	Kraljica angelov	torek 8 zvečer	55	8
22	1901	mladeniče	Mati dobrega sveta	petek 8 zvečer	28	2
23	1901	može	Žalostna Mati božja	sredo 8 zvečer	40	3
24	1901	trgovce	Marijino darovanje	sredo 8 zvečer	20	2
25	1901	meščanske učence	Marijino oznanenje	nedeljo 10 dopoldne	26	16
26	1902	može	Marija, dobra mati	četrtek 8 zvečer	41	2
27	1902	može	Brezmad. spočetje	torek 8 zvečer	20	9
28	1902	mladeniče	Kraljica apostolov	nedeljo $\frac{1}{2}$ 3 popoldne	30	30

To so torej dunajske družbe za moške. Lepo število! — Shode imajo, kakor kaže, vsa k teden. In koliko na zunaj dobrega storé s svojim zgledom in svojim apostolskim delovanjem!

Naj bodo v vsodbudo ti podatki iz velikega cesarskega mesta vsem slovenskim družbam!

Častite gospode voditelje opozarjamo še enkrat na shod voditeljev Marijinih družb za ljubljansko škofijo, ki bo v sredo, dné 20. aprila ob 9. uri dopoldne v Ljubljani v knezoškofjem dvoru. — Dobro došli tudi gospodje iz sosednjih škofij!

Mladiške Marijine družbe kranjske dekanije bodo šle na binkoštni torek na božjo pot k Materi božji na blejski otok. Povabljeni pa so tudi vsi drugi pošteni mladeniči, da se pridružijo temu romanju, zlasti iz župnij, kjer družbe še nimajo. Udeležite se v obilnem številu; to bo nekaj lepega!

Prejeli smo od gorečega Marijinega družabnika sledečo misel, ki jo predlagamo v razmišljanje:

Dragi „Bogoljub“! V prejšnjih številkah si nam poročal o vseslovenskih shodih slovenskih mladeničev in o skupnem romanju v Lurd. Lepo bo to, a žal, da se tega ne bodo mogli vsi udeležiti. Večina zvestih Marijinih častivcev bo morala ostati doma, ki bi pa tudi radi pokazali ljubezen do Marije ob praznovanju 50letnice Brezmadežnega spočetja. Bili ne bilo hvalevredno in Mariji dopadljivo, če bi se vsi slovenski mladeniči in dekleta iz Marijinih družb letos na novo slovesno posvetili brezmadežni devici Mariji? Storili bi tako po zgledu naših bratov Hrvatov, ki so posvetili hrvatsko mladino presvetemu Srcu Jezusovemu z ganljivimi slavnostmi po vseh župnijah po Hrvatskem.

Kar so storili Hrvatje presv. Jezusovemu Srcu na ljubo, to bi storili mi slovenski mla-

deniči in dekleta, otroci Marijini, v čast brezmadežni Devici v spomin 50letnice. Če je bilo hrvaške mladine posvečene 60.000, tudi nas otrok Marijinih bi bilo nekaj v celi slovenski domovini.

Zadnji „Bogoljub“ je sprožil misel, da bi se Slovenci predstavili sv. očetu. Bi li ne razveselili sv. očeta posebno s tem, če bi se vsi Marijini sinovi in hčere posvetili Mariji, potem bi svoja imena vpisali v lepo, nalašč zato pripravljeno spominsko knjigo in bi jo poklonili sv. očetu, kot viden dokaz udanosti, pokorščine in ljubezni do sv. očeta, otroške ljubezni in pobožnosti slovenske mladine do naše brezmadežne Matere, družbene patrone.

Če bi se to ne moglo uresničiti, bi opisane slavnosti ostale zapisane v zgodovini slovenskega naroda, zlasti Marijinih družb, z zlatimi črkami v spomin in spodbudo poznejšim rodovom. Vsi vneti častilci, zlasti sinovi in hčere Marijine, bi z navdušenjem pozdravili in sprejeli ta poziv, ter bi radovoljno darovali darove, da bi se to izvršilo. Torej, cenjeni „Bogoljub“, če se ti zdi, da bi bilo to Bogu v čast, Mariji ljubo, in našim dušam v zveličanje, lahko k temu pripomoreš s tem, da zbudiš misel na to vsem voditeljem in prednikom Marijinih družb.

Otrok Marijin.

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

Kanonik v Trevizu.

Mesto Trevizo, kakor smo že povedali, leži ob železnici, ki pelje od nas v Benetke. Prebivavcev šteje 25.000, torej približno toliko kakor Gorica, Maribor ali Celovec. Obdaja ga še do danes trdnjavske obzidje. Okolica je silno rodovitna, tako da jo imenujejo „vrt beneški“. Že od 14. stoletja je ondi škofija, ki je nekdanj spadalala kakor ljubljanska — pod nadškofijo oglejsko; od l. 1819 pa pod beneško. Stolna cerkev je posvečena sv. Petru in je že zelo stara; stoji že od leta 1141, pa je bila pozneje večkrat prezidana in ima mnogo starih slik znamenitih slikarjev. Razun stolne so v mestu

še štiri druge župnije. Pri stolni cerkvi je 17 mest za kanonike.

Semkaj torej je škof Cineli poklical leta 1875 župnika Jožefa Sarta. Bil je tedaj 40 let star. Kanonik Sarto je v svoji novi službi imel dela na vseh plateh. Tukaj je imel priliko pokazati svojo neutrudljivo delavnost kakor tudi svojo globoko učenost. V semenišču je poučeval bogoslovce v dogmatiki, v morali, v cerkvenem pravu, v liturgiki, in povsod je bil dobro podkovan. Pri vladanju škofije je pokazal večkrat izredno svojo spretnost. Z veliko lahkoto je časih razrešil najtežje slučaje. Škofija ima prepogostokrat obravnavati z vlado prav ne-

prijetne zadeve; Sarto je znal v takih slučajih zadeti pravo pot, ki je zadovoljila obé stranki: državno kakor cerkveno. Bil je vedno vedrega duhá in znal je v pravem času primerno šalo razdreti; večkrat v težavah si je znal s šaljivo besedo iz zadrege pomagati in nakopičene težave odstraniti.

Škof je razvidel od dne do dne bolj, kako izvrstnega in zmožnega duhovnika je poklical v svojo bližino, zato mu je nalagal delo za delom in čast za častjo. Ena največjih je bila gotovo ta, da ga je imenoval za ravnatelja v semenišču. S tem mu je bilo izročeno izobraževanje prihodnjih duhovnikov, — gotovo silno važna naloga. In ta naloga je bila tudi prav po njegovem srcu. Bogoslovci so mu bili iz srca udani kot svojemu duhovnemu očetu. In on je res kot oče na vse mislil, za vse skrbel, stregel bolnikom kakor usmiljeni brat, pa tudi znal biti vesel z veselo mladino. Bila ga je sama dobrotá in ljubeznivost, zato so gojenci tudi z veseljem izpolnovali njegove ukaze in odredbe. Vedeli so pa tudi, da je gospod vodja strog in natančen pri skušnjah, zato so se tudi učili pridno, kakor prej nikoli. Nobeden si ni upal oglasiti se k skušnji, ki ni bil dobro pripravljen.

Še večji vpliv na vlado škofije je dobil kanonik Sarto, ko ga je škof imenoval za ravnatelja škofijske pisarne in potem še za svojega generalnega vikarja (škofovega namestnika). Kot tak je l. 1878 spremljal svojega škofa na vizitaciji (obiskovanju) po celi škofiji, od mesta do mesta, od vasi do vasi, v vsako cerkev, vsak samostan in vsako šolo.

Kolikor bolj se je škof staral, toliko bolj je slonelo breme škofije na njegovih ramah.

Pa zdelo se je, da mu z delom vred raste tudi moč in veselje do dela. Če je bil pa še tako obložen, vendar je bil vedno pripravljen, prevzeti ob kaki posebni priliki sedaj tu sedaj tam kako pridigo, ki so jo ljudje vselej v velikim veseljem poslušali.

Sam zase pa je ostal Sarto kot kanonik isti ponižni, preprosti in z malim zadovoljni mož, kakor je bil kot kaplan v Tombolu. Če je časih obiskal svojo mater in domače v Riezu, kar je bil njegov edin oddihljaj, tedaj ni nikdar dovolil, da bi imeli z njim kake posebne sitnosti, posebno v kuhinji ne. Sedaj je že imel dohodke, da bi bil lahko svojim domačim kaj pomagal, toda ti so bili za silo preskrbljeni, in kanonik je imel toliko siromakov, ki niso imeli s čim živeti. Če mu v Tombolu in Salscanu ni manjkalo prosjakov, je bilo pa v Trevizu na stotine takih, ki so mu roke nasproti molili. Dostikrat so ga goljufali; pa če je še tako trdno sklenil, da se bo vselej dobro prepričal, ali je prosivec vreden podpore ali ne, vselej so ga zopet omečile prošnje in solze prosečih.

Leta 1882 je umrl škof Cineli. Ker sta si bila s Sartom dobra prijatelja, je bila to zanj bridka izguba. Po smrti škofovi so se zbrali kanoniki, da izvolijo kapitljskega vikarja, ki ima voditi škofijo, dokler ne dobi novega škofa. In koga so izvolili? Koga drugega, kakor našega kanonika Sarta!

25. septembra istega leta je dobila škofija v osebi Jožefa Apolonija novega višjega pastirja. Sarto je pod novim škofom obdržal in opravljal iste posle kakor pod umrlim, dokler — sam ni bil imenovan za škofa.

Nove šmarnice.

Marija v predpodobah in podobah, zbral Jožef Volc. S tem naslovom so izšle ravnokar za bližajoči se majnik nove šmarnice. G. pisatelj pravi v predgovoru, da jih je izdelal na podlagi podobne nemške knjige. Šmarnice so prav lepe. Predpodobe sv. pisma stare zaveze, in podobe, katerim se Marija lahko primerja, res zelo primerno osvet-

lujejo in pojasnjujejo Marijino visokost in njene nedosežne lastnosti in prednosti. Vsakdanje premišljevanje je razdeljeno v tri dele. Pripovedovanje poživljajo zgledi, ki so ali zgodovinsko potrjeni ali vsaj verojetni. Knjiga je pisana razsodno in priporočila vredna. Obsega 308 strani in stane vezana z navadno obrezo 2 K, z zlato obrezo obrezo 2.40 K, po pošti 20 vin. več.

Iz Rima. 19. marca na praznik sv. Jožefa so se poklonili rimski kardinali sv. očetu Piju X. in mu čestitali za god. V svojem odgovoru je sv. oče obsodil nepravilno preganjanje francoske vlade, ki kruto zatira in izganja redovnike in redovnice iz dežele, v kateri so si toliko zaslug pridobili za cerkev in državo. Pritožil se je sv. oče nad postopanjem francoske vlade nasproti dvema kardinaloma, ki sta obsodila to gonjo in se bota morala zagovarjati pred sodiščem. — Isti dan, namreč 19., se je vršila v Rimu velikanska slavnost. Odkrili so 8 metrov visok marmornat spomenik, ki so ga postavili delavci iz raznih delov sveta pokojnemu papežu Leonu XIII. Na tem spomeniku so v kamen vdolbene tri okrožnice o delavstvu, katere je izdal ranjki Leo XIII., ki si je zaslužil ime „delavskega papeža“. — Sv. oče Pij X. je izdal zopet veliko okrožnico povodom 1300letnice sv. Gregorja Velikega. V tej okrožnici, ki je prav po očetovsko pisana, opisuje sv. oče življenje in dela sv. Gregorja ter ga priporoča kot uzor škofom, duhovnikom in vsemu krščanskemu svetu. — Francoski katoličani bodo naprosili sv. očeta, naj se v tem letu brezmadežnega spočetja Marijinega papež Pij IX., ki je nauk, da je bila Marija brez madeža spočeta, l. 1854. proglasil za verski nauk, prišteje blaženim. Po francoskem so se že začeli nabirati potrebni podpisi, ki se bodo poslali v Rim v ta namen.

V Zagrebu so ustanovili katoliško tiskovno društvo. Pristopili so društvu: nadškof Posilovič, škofje Maurovič, Drohobecy, Krapac. Društvo bo začelo izdajati katoliški dnevnik, ki je silno potreben na Hrvatskem, kjer se je zadnji čas jel širiti liberalizem.

Olomuški nadškof Kohn se je odpovedal prostovoljno svoji nadškofiji. Kapitelj je izvolil

za kapitularnega vikarja prošta Weinlicha. Svojo pokojnino hoče nadškof obrniti za ustanovitev katoliškega vseučilišča na Moravskem. Nadškof Kohn ostane sedaj v Rimu. Kot naslednik se imenuje brnski škof dr. Bauer.

Na Kitajskem v pokrajini Küangsi so pomorili tamošnji prebivalci več katoliških misijonarjev. V varstvo katoličanov so dospele tja vojaške čete.

Ruski katoličani in vojska. Tudi katoličani na Ruskem se zelo zanimajo za vojsko. Ko se je vojska začela, je bilo v vseh polkih na bojišču do 40% katolikov. A vsi niso imeli enega katoliškega duhovna. Vlada je na prošnjo varšavskega nadškofa poslala 4 duhovnike na bojišče. Napravili bodo tudi posebne katoliške bolnišnice z usmiljenimi sestrami. Po vseh cerkvah se moli, da bi Bog dal zmago ruske mu orožju. — Na vzhodni sibirski železnici je v raznih službah do 40.000 katoličanov. Kljub silnim zaprekam, ki se stavijo katoličanom od ruske vlade, se vendar edino zveličavna katoliška Cerkev tudi tu vedno bolj razširja.

Beneškim patrijarhom je sv. oče imenoval naslovnega škofa filadelfskega Cavallarija. Ravno ko je izvedel to veselo novico, umrla mu je njegova mati. Imenovani patrijarh je 55 let star in še pred nekaj meseci je bil navadni duhovnik. Zopet nov dokaz, da Cerkev ne dela razlike med plemenitaši in preprostim narodom.

Na Španskem v Madridu so napadli nedavno anarhisti in socijalni demokratje katoliško procesijo ter kamenje lučali v duhovnike in vernike. Pričel se je hud boj. Sovražniki svete Cerkve so hoteli zažgati katoliško cerkev, a ker se jim to ni posrečilo, so hiteli na pokopališče, ondi razbijali spomenike umrlih in veliko škodo napravili.

Z Angleškega. Neki francoski misijonar pripoveduje, da angleška vlada, ki ni katoliška, podpira z denarnimi sredstvi katoliške misijonarje, dočim jih francoska „katoliška“ vlada kruto preganja. — 13stoletnico sv. Gregorja so po vsem Angleškem prav slovesno praznovali. 11. aprila bo odšel z Angleške večji romarski vlak v sveto deželo.

Novi tridentinski škof dr. Celestin Endrici je poslal svojim vernikom prekrasni pastirski list v katerem izjavlja, da želi vse prenoviti v Kristusu, dalje govori list o razglašenju brezmadežnega spočetja Marijinega, priporoča jej novomašnike, priporoča širjenje katoliškega časopisja ter sklepa s prošnjo do sv. Jožefa, naj bi varoval njegovo škofijo.

Briksenski škof Aichner, o katerem smo prošnjo sporočili, da je obolel, se je odpovedal vsled bolehnosti in starosti svoji škofiji. Zdravje se je 88letnemu starčku sedaj že zboljšalo, da je mogel odpotovati v svojo stolico v Briksen.

Na Pruskem je protestantovski naučni minister dovolil, da se smejo vpeljevati med

dijake Marijine družbe. V katoliški Avstriji pa ni dovoljeno to, kar je dovoljeno v protestantovski Nemčiji. Čudne razmere!

Različne vere v Avstriji. V zadnjem času so se po severnem Češkem začele širiti razne verske ločine. V Graslicu se širijo Invirgijanski krivoverci, dalje proti severu metodisti, baptisti in špiritisti. Okoli Haga na Gorenjem Avstrijskem se nahajajo celo Mormonci. Ker pa te vere niso priznane v Avstriji, veljajo udje teh verskih ločin za brezverce.

S Francoskega. Nek francoski časopis poroča, da je na zahtevo prostožidarjev katerih je na Francoskem 30.000, sklenil minsterski predsednik Combes zapreti najprvo votlino v Lurdu, kjer se je prikazala Mati božja Bernardki. — Katoličani so se začeli končno vendar nekoliko gibati. Poroča se, da so v Pikardiji sklenili, da ne bodo pri volitvah dali svojih glasov nikomur, ki ne bode slovesno obljubil, da se bo potegoval za pravice katoliške Cerkve in branil prostost pouka. Skrajni čas je, da se francoski katoličani upro svojim zatiravcem.

Duhovniške vesti iz ljubljanske škofije. Premeščen je iz Preddvora g. kapelan Jožef Gostiša v Staro Oselico, v Preddvor pride za kapelana g. Jožef Pirc. — Za župnega upravitelja v Gobjdu je imenovan g. Alojzij Podobnik sedaj kapelan pri sv. Trojici pri Mokronogu. — Nevarno oboleli župnik iz Stare Oselice g. Soukup je že okreval. — G. kapelan Perkogre iz Škocijana na Rako in g. Rakec iz Rake v Škocijan. — Redovnik nemškega viteškega reda P. Hugo Lengsfeld iz Ljubljane za kaplana v Metliki; Janez Klemen, ekspozit na Ubeljskem, kot župni upravitelj v Lozice na Vipavsko.

Umrli je v Ljubljani msgr. Alojzij Stare, vpokojeni župni upravitelj. Še-le nedavno so ga sv. oče odlikovali in ga imenovali tajnim komornikom, a že je moral leči v prezgodnji grob. Pokojni je bil jako delaven, akoravno je bil v pokoju, vendar je kaj pridno pomagal spovedovati, kjer so ga naprosili. Pri raznih društvih je sodeloval. Bil je jako ljubezniv in usmiljenega srca. Vsi ga bodo težko pogrešali. Bog mu bodi plačnik! Počivaj v miru!

V sveto deželo in Rim. V sveto deželo sta odpotovala radoljiški dekan gospod Novak in župnik iz Lesec g. Seigeršmid. Vrneta se začetkom junija. — V Rim sta odšla prejšnji

teden g. kanonik dr. Karlin in nunski spovednik g. Bulovec.

Šesta obletnica imenovanja presv. gospoda knezoškofa ljubljanskega je bila 24. marca na god nadangelja Gabrijela. V tem kratkem času si je naš ljubljeni nadpastir stekel nebroj zaslug za naše slovensko ljudstvo. V tem času je zraslo premnogo Marijinih družb, nastala so katoliška izobraževalna društva, razširjati so se začeli dobri časopisi. Največje delo njegovo: katoliška gimnazija v Št. Vidu bo še to leto zgrajena, tako da se otvorijo že prihodnje leto štirje razredi. — Vsled delavnosti presvetlega ga najgrje napadajo liberalni listi, toda čembolj ga ti sramote tembolj se bo oklepalo naše verno ljudstvo svojega škofa, kateremu je mar le blagor izročene mu črede. Bog ohrani našega presvetlega kneza in škofa v čast božjo in blagor našega naroda do skarjnih mej človeškega življenja!

V nunski cerkvi v Ljubljani so velikonočni pondeljek slovesno naredile samostanske o bljube čč. gg. redovnice: S. Lidvina Brodnik, s. Kajetana Grajzer, s. Felicita Majdič in s. Justina Martinčič. Genljive cerkvene obrede so izvršili presvetli gospod knezoškof Anton Bonaventura. Z gorečimi apostolskimi besedami so presvetli povdarjali v lepem nagovoru pomen redovništva za človeško družbo.

Duhovn ške vesti iz Štajarskega. Knezoškofijskim duhovnim svetnikom sta bila imenovana veleč. g. Alojzij Hanbenreih in veleč. g. Franc Hrastelj, dekan in nadžupnik v Konjicah. Župnija sv. Mihael nad Mozirjem je podeljena č. g. Jožefu Gunčer, župniku v Vurberku. Kot provizor župnije Vurbek je nastavljen č. g. Alojzij Kokeelj, kapelan v Novi cerkvi. Razpisana je župnija Sv. Jakob v Soboti do 26. aprila.

Celevški knezoškof dr. Jožef Kahn se je odpeljal te dni v Rim v spremstvu olivetanskega opata iz Tancenberga.

Tatovi po cerkvah. Nedavno so ulomili tatovi v župno cerkev v Kokri ter odnesli iz tabernakeljna sv. posode. Razbito monštranco so našli blizu Šenčurja. — Nedolgo potem so oropali župno cerkev na Dovjem. Tudi tu so odnesli nekaj sv. posod. — Za Dovjem je prišla na vrsto župna cerkev v Stari Oselici. Tu

je tat odnesel monštranco. Polovico lunice iz monštrance je našel nek deček v Sori na Selu. Tatu so prijeli, doma je iz Cirknega; 28 let star. — V stolni cerkvi v Ljubljani pa je nek uzmovič oropal denarno skrinjico pri svetem Antonu. — Kakó daleč privede slaba vzgoja otrok!

Iz tržaške škofije Župnijo Dutovlje je dobil č. g. Valentin Klinar mesto č. g. N. Žugelja, ki je imenovan župnikom v Kringo.

Pri volitvi za deželni zbor kranjski ki se je vršila 7. apr. je bil izvoljen z 2246 glasovi g. Franc Demšar, župan v Selcih, liberalec Novak iz Mavčič je dobil samo 293 glasov. Še je Gorenjska katoliška, še je Gorenjska naša, še je na Gorenjskem fletno!

Na Žalostni gori pri Preserji je bila na praznik Marijinega Oznanenja lepa cerkvena slovesnost. Obhajanih je bilo več sto vernikov. Pridigoval je č. g. p. Klemen Grampovčan iz Kamnika.

Presvetli gospod knezoškof so belo nedeljo podelili v samostanski cerkvi v Zatičini dijakonoma fr. Böhmu in fr. Kastelec-u red mašništva. Novi maši bota obhajala dve nedelji zapored v samostanski župni cerkvi.

Letošnji novomašniki iz III. leta so čč. gg.: Borštinar Ivan iz Zlatega polja, Kozelj Matej iz Tunjic, Kralj Anton iz Višnje gore, Kurent Alojzij iz Višnje gore, Prešeren Jožef iz Smolinje vasi pri Novem mestu, Prijatelj Vladimir iz Ribnice in Strubelj Ivan iz Police.

Velikonočne procesije so se vršile v Ljubljani v prav lepem redu. Le v stolnici ni mogla iti procesija iz cerkve vsled deževnega vremena. Zaobljubljene potresne procesije na veliko nedeljo se je udeležilo premnogo vernega ljudstva, ki je v gorečih molitvah prosilo Vsemogočnega, da bi nas obvaroval šibe potresa.

Nasledki slabe vzgoje Neki dijak I. gimnazijskega razreda v Ljubljani je doma zajuterkoval, šel potem k sv. obhajilu, in vrgel sveto hostijo iz ust in jo pohodil. — Grozno!

* * *

Iz Križev pri Tržiču. Veličasten pogreb, kakršnega še ni videla fara sv. Križa, so priredile

dekleta iz Marijine družbe svoji sosestri v nedeljo dne 21. februarja. Na stotine bilo je ljudstva od blizu in daleč zbranega na pokopališču, ko so prinesli prvo Marijino hčer, Marijo Aljančič, k zadnjemu počitku. Tri belo oblečene dekleta so nesle krasen venec, a tri mrtvaško glavo mesto zastave; ostale so jo spremile z gorečimi svečami iz rojstne hiše celo uro daleč moleč sveti rožni venec; na grobu so ji zapele dve pesmice v slovo. Marsikatero oko se je posolzilo ob tej priliki. Dolgo je bolehalo zvesta hči Marijina za jetiko, slednjič je prišla nemila smrt in ji pretrgala rahlo nit življenja; voljno je prenašala bolečine, zapujoč v Marijo, svojo zavetnico in mater.

Iz Leskovca na Dolenjskem. Tudi pri nas imamo lepo število mladeničev in posebno deklet, ki smo v soglasni molitvi obljubile, da bomo vedno trdno stale pod zastavo Marijino in vedno vse dolžnosti, ki nas vežejo v Marijini družbi z gorečnostjo izpolnovali. Veliko je pri nas pridnih deklet, ki z veseljem hodijo k društvenim shodom. Gospod dekan nas z vso očetovsko skrbjo vspodbujajo k lepemu življenju. Skupno obhajilo imamo trikrat v letu. Glavni praznik imamo na rožnovensko nedeljo; družbeni shod pa vsako prvo nedeljo v mesecu. Le nekatere so med nami, ki niso zveste ostale Mariji in so se ločile od nas. Tri dekleta so pa že šle v ono Marijino družbo nebeščanov, kjer upamo, da jo gledajo iz obličja v obličje, O, da bi vse ostale stanovitne! O, da bi ohranile lepoto svoje krstne in spokorne nedolžnosti!

Iz Ptujске okolice. Neusmiljena smrt nam je pobrala v najlepših mladeniških letih Franceta Miheljaka, predsednika mladeniške Marijine družbe v Ptuj, izvrstnega pevca in gorečega tretjerednika, ki je služil že štiri leta kot strežnik bolnikov v deželni bolnišnici v Ptuj. K zadnjemu počitku smo ga spremili v torek, 10. novembra, popoldne. Imel je res veličasten sprevod s štirimi gospodi duhovniki, precejšnje število družbenih tovarišev z Marijinimi svetinjami in drugega pobožnega ljudstva. Ob grobu so mu zapeli tovariši pevci žalostinko tako pretresljivo, da se je vse solzilo. Potem so imeli nagrobni govor č. o. Peter Žirovnik v tako jedrnatih in do srca segajočih besedah, da se je vse navzoče ljudstvo na glas jokalo. Le par besedi iz govora: omenili so, da je bil pokojnik res živ zgled vsem drugim in

goreč častilec Marijin. Rad je mnogokrat prejemal svete zakramente. Njegova navada je bila, da je ob praznikih in nedeljah največkrat ob 9. uri bil pri sv. obhajilu. In ravno v nedeljo ob 9. uri ga je Gospod poklical iz te solzne doline v nebeško veselje. Bil je previden in zvest služabnik v bolnišnici. Parkrat se je tudi udeležil duhovnih vaj za mladeniče pri sv. Jožefu nad Celjem. Njegovo veselje je bilo streči bolnikom; bil je pravi Samarijan. Ko je imel prost čas ob delavnikih, je šel k sv. maši. Ker je bil izvrsten pevec, popeval je rad Marijine in druge pobožne pesmi v cerkvi in drugod. Njegovo največje veselje je bilo častiti Marijo in sv. Frančiška Serafinskega. — Na svidenje v nebesih!

V Železnikih se enako kakor na mnogih večjih krajih naše dežele že več let vrši zadnje tri pustne dneve 40urna pobožnost javnega čiščenja presv. R. Telesa. Priznati se mora, da je gorečnost za to pobožnost tako pri domačinih kakor tudi po vsej okolici posebno zgledna in vse hvale vredna. Imenovati se more: mali sveti misijon. Letos so pridigovali: v nedeljo popoldan č. g. Franc Sever, kaplan iz Selc; v ponedeljek popoldan č. g. Jurij Karlin, župn. upravitelj v Sorici, in v torek popoldan č. g. o. Donat Zupančič, kapuc. gvardijan iz Škofje Loke. Dasi ni bilo posebno prijazno in ugodno vreme, so se ljudje gnetli okoli spovednic, in 1200 vernikov je pristopilo k mizi Gospodovi. V torek popoldan je bil sklep z zahvalno pesmijo. Bog poplačaj vsem, ki so kaj darovali k ustanovitvi te prelepe pobožnosti!

—k.

Iz Škofjeloke. Dne 29. svečana so nas zapustili naš iskreno vneti voditelj, prečast. gospod Anton Čadež, ki so skoraj pet let med nami goreče delovali. Živo, vneto in prepričevalno so nam oznanjali večne resnice, ter naša srca vodili na pot čednostnega življenja. Skozi vsa leta, kar so bili med nami, so vsako nedeljo od 1.—2. molili z nami glasno najsvetejši Zakrament. Toplo so nam priporočali pri vsakem shodu pogosto prejetje sv. zakramentov. Vpeljali so tudi skupno sv. obhajilo vsak mesec. Po njih prizadevanju smo dobile krasen kip brezmadežne Marije, ki ki sedaj krasi družbeno sobo, katero so nam tudi oskrbeli, v kateri se lahko pošteno razvedrimo s koristnim berilom. Vstrajno so poučevali družbenice v petju. Ustanovili so tudi „Čebelico“, ki jako

vspešno deluje. Zato ni čudno, da je bilo slovo tako težko. Zadnjo nedeljo se nas je zbrala polna soba, da se še poslovimo od njih in jim zakličemo zadnji: Z Bogom! V lepih besedah jih je še enkrat pozdravila Josipina Košir in zadonela je še kratka pesmica v slovo. Ginjenega srca smo prejele še sv. blagoslov in solznih oči smo poslušale govor, ki so ga nam govorili v slovo. Bog jim povrni ves trud! — Hvala bodi Bogu, dobile smo zopet uzornega voditelja, ki so v vsakem oziru vreden naslednik svojega prednika. Bog nam jih ohrani in krepčaj, da bi mogli prenašati težki jarem, katerega morajo nositi tukaj kot voditelj tako mnogoštevilne Marijine družbe.

Iz Predoselj pri Kranju. Dne 7. marca smo spremili k večnemu počitku Marijano Vršnik iz naše Marijine družbe. Ako se je smrt oglasila enkrat tudi v vrsti mladenk naše družbe, se ne čudimo; zakaj ta je prva med njimi, ki je šla k Bogu in postala priprošnjica drugim. Zadnja je bila sicer sprejeta v družbo, sprejeta na bolniški postelji 20. novembra preteklega leta, pa bila je prva poklicana po plačilo. Naša Marijina družba je ena najstarejših na Kranjskem, 8. decembra bo že osem let odkar obstoji; šteje danes 161 udov; in glej, do tega časa še ni nobene poiskala blede smrt. — Bila je pokojna Marijana skoraj dve leti bolna; blizu eno leto je bila v postelji. Velike bolečine je trpela; pa prenašala jih je res prav udano in potrpežljivo, da je dala najlepši zgled svojim tovarišicam. Prinesla je Bogu, rekel bi, dvojen venec: mučeništva in devištva, in prejela zato gotovo tudi neizrekljivo plačilo, ki ji ga ne bo nihče odvzel na vekomaj. — Njene tovaršice so poskrbele, da se je pogreb izvršil prav lepo. Udeležile so se ga z zastavo. Venec, ki so ga ji darovale, in ki so ga nosile 3 belo oblečene deklice novinke, je nosil napis: „Kdor otrok je zvest Marijin, naj se smrti ne boji.“ Tudi mladeniška družba je bila navzoča in je darovala svoj venec. Pri odprtem grobu pa so g. župnik na kratko spregovorili o sreči Marijinega otroka, ako je Mariji zvest, ter so priporočili družicam njen zgled, zgled nedolžnosti in potrpežljivosti, da bi bile tako vspodbujene in vse srečno hodile za njo k Mariji v nebesa.

Iz Boštanja ob Savi. Cerkveno življenje zares lepo napreduje pri nas v zadnjem času. Od 6.—9. marca smo imeli v naši župniji tridnevno.

Vsak dan je bil zjutraj po en govor, popoldne pa križev pot. Bila sta dva tuja spovednika. Nad 700 vernikov je pristopilo v tem času k mizi Gospodovi. Tudi češčenje presv. R. Telesa se pri nas zelo pospešuje. Vsako nedeljo in praznik molimo iz knjige „Večna molitev“ glasno pred najsvetejšim Zakramentom. Prvo nedeljo vsakega meseca se pa moli ura pred izpostavljenim presvetim Rešnj. Telesom. Dne 25. marca so imeli mladeniči in dekleta naših Marijinih družb zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesen shod, pri katerem so g. domači župnik z gorečimi besedami vneli Marijine otroke za deviško nedolžnost. Ob tej priliki je bilo sprejetih osem novih udov. Ta dan je bil za našo Marijino družbo zares slovesen dan. Božji blagoslov naj rosi na našo župnijo!

Št. Vid na Planini. — Udje 11. okt. l. l. tukaj ustanovljene Mar. družbe kakor sploh vsi poslušavci bodo prav dobro pomnili shodni govor družbenega načelnika, kakor so ga slišali 17. jan. t. l. — Razložili so preč. g. predsednik razmerje naše družbe do drugih bratovščin in opravičili njeno javno delovanje. Z apostolsko gorečnostjo za izročene njim ovčice, z mesečnimi nauki in vednim spovedovanjem oživljajo pri nas g. župnik družbo krščanskih družin, vednega češčenja, živega in zlatega rožnega venca, tretjega reda, škapulirja, presv. Src in sedaj so se lotili z vnemo Mar. družbe. Te razmere so nanesle, da so morali mlado družbo vže braniti nasproti drugim bratovščinam. Ker se še tudi kje drugje kaj sličnega lahko primeri, podam nekatere točke iz prepričevalnega govora.

Udje navadnih bratovščin so v dejanju in resnici tudi otroci Marijini, če so le zvesti, akoravno nimajo izrečno tega naslova. Podobni so starejšemu evangeljskemu sinu, ki ni bil zapustil očetovega doma. Mladi faráni Mar. družbe pa so podobni mlajšemu sinu v tem, ker so se združili pod materinim krilom Marijinim nalašč zato, da bi se ne zgubili; — oni sin bi se ne bil tako hudo zgubil, ko bi bil imel še skrbno mater.

Sedanje mladine je nekako sram cerkvenih bratovščin in še najprirednejši rajši na tihem vzamejo škapulir ali pas 3. reda, očitno se nekako ne upajo opravljati svojih pobožnostij. Marijina družba jih še privabi in ojunaci; — ravno na mladini pa sloni prihodnost. Očitno dajejo še

drugim lep zgled; zgledi pa vlečejo. Ako si pripravijo kako gledališko igro, storijo to vselej na spodoben način in s poštenim, najboljšim namenom. Delovati je mladim ljudem za svoje zveličanje javno in očitno zato, ker so tudi nevarnosti in zapeljivosti javne in očitne, hujše kakor znotranje skušnjave. Stališče imajo veliko težavnejše v Mar. družbi nego v katerikoli bratovščini, ker hudi duh in zlobni ljudje se z jezikom in zapeljivostjo hujši zaganjajo v Marijine otroke; kajti nad takimi je zmaga slavnejša in takih sramota je večja: to je ravno plačilo hudega duha in zapeljivcev.

Je pa tudi Jezusu posebno všeč zunanje delovanje in izpoznavanje. Oni, ki nosijo na skrivnem spokorni pas, svetinjo, škapulir, ki opravljajo svoje pobožnosti bolj za sebe na tihem, so podobni Nikodemu, ponočnemu učencu Jezusovemu, so podobni apostolom, ki so ostali na tihem zvesti Jezusu in jih je tudi nazval svoje brate. — Marijini družabniki pa so slični sv. Janezu, ki je očitno ostal blizu Jezusa v trpljenju in smrti: njemu je zaupal Bog svojo mater. Udje, ki ostanejo verni Mar. družbi, se rednejše udeležujejo službe božje, in se polagoma privadijo raznim pobožnostim. Prav nič tedaj Mar. družba ne ovira drugih bratovščin, ampak je za vse prav rodovitno semenišče. —

Blagemu predstojniku pa je za te zlata vredne besede hvaležnost med našo družbo splošna in srčna. Ljubi Jezus naj blagoslovi vse njihove nauke in naj varuje vso družbo!

Dolina pri Trstu. Dragi „Bogoljub“! — Preteklo je komaj nekaj mesecev, odkar si naznanil, da smo obhajali tu sv. misijon, ter da se je pri tej priložnosti vnela v nas srčna želja, da bi se tudi pri nas, kakor drugod ustanovila Marijina družba. — In glej, v nedeljo 13. t. m. izpolnile so se naše srčne in vroče želje. Ob asistenci peterih preč. gospodov je bilo sprejetih, po prečastitem gosp. kanoniku Kosec-u iz Trsta 91 deklet in žen (pleve so odletele) v Marijino družbo, kar je za tukaj, kdor pozna okoliščine, jako lepo število, ter je upati da bode število vedno še naraščalo. — Zjutraj omenjenega dne smo imele slovesno skupno sv. obhajilo, popoldne ob dveh pa je bila vsprejemna slavnost. — Najprvo je prečastiti gospod kanonik v jedrnatih ter pristrčnih besedah in mičnih zgledih pokazal pot, po kateri

nam je hoditi, ako hočemo biti večno srečne v nebesih, ter pojasnil namen Marijine družbe. — Ginjene smo bile do solz, za kar se preč. gosp. kanoniku najtopleje zahvalujemo. Za tem je bilo običajno sprejetje. — Oh kako srečne se čutimo sedaj, ko smo se še posebno posvetile naši predobri materi Mariji! Bog poverni stotero obilni trud našega preljubljenega voditelja, preč. gosp. dekana Jos. Zupana, kakor tudi gospoda kapelana, ki so nas tako radi podučevali v petju. Nam pa daj stanovitnost v dobrem po posredovanju preblazene Device Marije, naše ljube matere. — Končno pa kličem vsem tovarišicam: Držite se neustrašeno in pogumno Marijine armade, izpolnite zvesto prijetne dolžnosti, ki nam jih nalaga naša vodnica Marija! Če se ponuja v posvetnih družbah in tovarišijah vabljivo a minljivo veselje, nam pa daje Marijina družba mirno in zadovoljno srce, ter nam obeta neminljivo večno veselje v nebesih.

Iz Podrage pri Vipavi. Pri nas imamo Marijino družbo že 3 leta, med tem časom se jih se jih je pet omožilo, tri so se preselile v večnost, nekaj jih je bilo izključenih, ena je šla v samostan. Sedaj šteje naša družba 40 družtvenic; malo število, da bi pa to malo prinašalo obilnega sadu izprosi nam, mati Marija! Naj bi se hčere Marijine vedno zavedale, kako srečne smo, ko smo v Marijini družbi in ko imamo takó dobrega dušnega pastirja. Kajti prizadevajo si z vsemi pripomočki, da bi vse privedli na pravo pot. Kako veliko milost imamo, ko se moli vsak nedeljo in vsak praznik presveti Zakrament in vsako 3. nedeljo v mesecu ima Marijina družba svoj mesečni shod in 7 svetih skupnih obhajil in 7 slovesnih shodov. Srčno zahvalo izrekamo za premnoge prejete dobrote in za ves veliki trud našemu častitemu gospodu župniku.

Iz ribniške dekanije. V letošnjem postnem času so bile v štirih duhovnijah naše dekanije duhovne vaje. V Laščah sta jih vodila dva mašnika frančiškana, pri sv. Gregoriju, na Gori in v Loškem potoku pa sosedni duhovniki. Korist takih duhovnih vaj je neprecenljiva. Dnevi duhovnih vaj so vernikom prazniki. Služba božja z govori in pobožnim petjem dviga njih duše k Bogu in lahko se pripravijo za dober sprejem sv. zakramentov. Na razpolago so jim tuji spovedniki, katerim brez strahu lahko razodenejo dno

svojega srca. Koliko slabih spovedi se pri duhovnih vajah popravi, še mnogo več pa prepreči! Župniki, ki so sedaj imeli v svoji župniji duhovne vaje, ne morejo prehvaliti te pobožne naprave. Čuje se, da se nameravajo obhajati prihodnje leto tudi v naši lepi in prostrani dekanijski cerkvi.

Iz Dobrnica. Tudi pri nas ne spimo, čeprav smo takó tiho. Nad 6 let molimo že naglás redno vsako nedeljo od 1—2 pop. pred sv. R. Telesom. Udeležuje se jih precejšnje število, a želeli je, da bi se jih še več, ker pred Najsvetejšim se dobi največ milosti. Imamo tudi Marijino družbo za dekleta, katera si je omislila novo lepo bandero, za katerim hočemo z veseljem hoditi.

V Polzeli imajo tudi Marijino družbo, katera napravlja družabnikom in družabnicam veliko veselje, zlasti ob slovesnih shodih in skupnih sv. obhajilih. Družba se zahvaljuje čast, gosp. župniku za skrbno vodstvo in za lepe govore. Bog jim povrni ves trud!

Iz Jarenine smo prejeli že pred dalj časom dopis, kateri je po zmoti zaostal in ki je posvečen častnemu spominu bivšega č. g. kaplana Alojzija Kramaršiča. Bili so goreč dušni pastir, lep zgled krščanskih čednosti, revež jim je bil takó ljub kakor bogataš, živeli so z vsemi v ljubezni. Goreče so navduševali mladino za nedolžno življenje in pomagali starišem pri težavni vzgoji otrok Srečna župnija sv. Marka, ki jih je dobila. V Jarenini ostanajo nepozabljeni.

Zahvale za uslišano molitev.

Moj sorodnik je imel nevarno, dolgo pravdo. Obljubil sem bil, da bom dal, ako se pravda ugodno konča, 10 K za sv. misijone; priporočil sem bil ob enem vso zadevo sv. Jožefu. Lansko leto se je pravni prepir srečno končal, in tu Vam preč. g. urednik, pošiljam 10 K v zgoraj navedeni namen, v tem prepričanju, da sv. Jožef nikogar ne zapusti. Ako hočete, lahko pošljete denar častivredni sestri usmiljenki Olgi Ponikvar v Bolgarijo, ki je svoj čas tako lepo pismo napisala za „Bogoljuba“ — morda se še kaj oglasi. I. M., župnik — H. F. se zahvaljuje Mariji, sv. Antonu in sv. Blažu za dobljeno zdravje v grlu po opravljeni devetdnevnic. — M. K. se zahvaljuje, da so njena mati od nevarne bolezni na očeh ozdraveli. — F. P. iz K. Srcu Jezusovemu, Mariji pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje v nevarni bolezni. — R. G. in V. K. iz Artič Bogu, Mariji brez. sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Alojziju za pomoč

v dušnih zadevah, zlasti pri izvolitvi stanu — T. P. presv. Srcu, Mariji pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v neki neprijetni zadevi. T. P. iz P. presvetemu Srcu, da se je poravnal hud prepir in Materi božji za ozdravljenje matere. — F. Š. B. Mariji brez. sv. Jožefu in angelju varihu za uslišano molitev v neki važni reči. — M. M. v Gradcu sv. Antonu za dobljeno primerno službo; M. K. v Gradcu presvetemu Srcu da sta se povrnila mir in ljubezen v družino. — K. Z. preblaženi Devici za pomoč v hudih skušnjavah. — I. S. v St. za ugodno rešitev v važni pravdi. — N. K. z D. Jez. Srcu, Mariji pomočnici in sv. Jožefu za ozdravljeje prsne bolezni. — M. Š. K. sv. družini, Mariji, svetemu Antonu in sv. Lenartu za dobljeno zdravje. — N. I. S. žalostni Materi božji, sv. Ani, sv. Antonu in Alojziju za večkratno ozdravljenje otrok. — N. J. N. Mariji in sv. Antonu za najdeno živinče. — Zavedna Marijina hči se zahvaljuje najsvetejšima Srcema za zmago katoliške stranke pri občinski volitvi, za kar je opravljala devetdnevnic. — M. M. piše: Navadno se v vsaki težavi zatečem k žilostni Materi božji. Očividno mi je pomagala v neki zadevi, ko sem opravila dvakrat devetdnevnic ter obljubila proglašenje v „Bogoljuba“. Z vstanoviteljico nekega reda, M. Barut, lahko trdim: „Ničesar ne prosim žalostne Matere božje, da bi ne uslišala; dolžnost hvaležnosti mi to trditev naklada“.

Darovi.

Za brat. presv. R. Telesa: Zaplana 126 K, Besnica 100 K, Lesce 68 K, Sv. Gregor 240 K, Mirna 90 K, Metlika 106.44 K, Selca 163.40 K, Stranje 60 K, Kranj 30 K, Sent Jošt pri Vrhniki 53.28 K, Dobovc 31 K, Mokronog 30 K, Sent Vid pri Zatičini 198 K, Vranja peč 60 K, Slavina 120 K, Struge 113 K, Kostanjevica 70 K, Breznica 170 K, Reteče pri Šk. Loki 23.50 K, Boštanj 24 K, Janče 88.50 K, Preloka 10.80 K, Sveta Katarina 60 K, po č. g. Uršulinkah 68 K, Mihelič Ana 2 K, R. Završan 2 K, Fran Pucihar 2 K, Marija Pefferer 4 K, Neim. 4 K, Sveti Kriz pri Litiji 121 K, Višnja gora 90 K, Ovšiše 33.42 K, Zavrca 12 K, Alojzniki 20 K, Hrenovice 45 K, Ig 95 K, Sveti Peter v Ljubljani 213 K, Koprivnik 57 K, Zagradec 42 K, Dražgoše 90 K, Preddvor 31.60 K, Šmartno pod Šmarno goro 68.20 K, Banja Loka 12.70 K, Vipava 47.60 K, Špodnja Idrija 73 K, Hrastje 34 K, Zali log 50 K, Duplje 40 K.

Za najpotrebnejše misijone: dobrotna oseba iz pliberške župnije na Koroškem 300 K. — Za gobavce: Neimenovan 100 K, gospa Avgusta Lapajne 5 K, iz Smlednika 2 K, zbirka 9 K. — Za krstpoganskega otroka: Polona Pangeršič 20 K, Franc Fakin, posestnik v Trbovljah 20 K. — Za sv. Dětinstvo: iz Polja po č. g. Riharju 68.50 K, iz Zagorja po č. g. Westerju 22.32 K. — Za misijon v Bolgariji: č. g. župnik J. Mikš 10 K. — Za varihe božjega groba: župnija sv. Katarina v Topolu 6 K. — Za duše v vica: č. g. župnik Kerin iz Struj 10 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, dné 28. aprila.

Franja Czerny

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov** vsake vrste (kakor **mašnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfiniješje slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 6-3

V zalogi Katol. Bukvarne v Ljublj. izšle so za l. 1904 nove

Šmarnice

pod naslovom:

Marija v predpodobah in podobah.

Zbral **Jožef Volc**, župnik.

Knjiga obsega 308 strani in stane vezana z navadno obrezo 2 K, z zlato obrezo 2 K 40 vin., po pošti 20 vin. več.

Dobi se v „Katol. Bukvarni“ v Ljubljani, v prodajalni „Katol. tiskovn. društva“, pri „J. Krajec Nasl.“ v Rudolfovem, kakor tudi v drugih knjigarnah.

Nove ŠMARNICE.

Dotiskane so **nove šmarnice: Marija, mati dobrejša sveta**. Spisal dr. Lav. Gregorec. — Dobivajo se v „Tiskarni sv. Cirila“ v Mariboru. Cena izvodu 1 K 80 v. Po pošti 20 vin. več.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Še ta post ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno-sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1:50, v usnju, zlati obrezi K 2:— in v najbolj lepi vezavi K 3:—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

kot primes vsakdanji kavni pijači.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, štole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.